

Posthuset i Tjobotutji er som de øvrige bygninger i byen som et levende museum.

TRANSNISTRILIEN

Til trods for at Transnistrien har egen møntfod, grænsevagter, en præsident og et parlament, som det afholder valg til, anerkendes landet ikke af verdenssamfundet. Transnistrien er officielt stadig en del af Moldova, som det de facto ikke har været en del af siden en krig i 1992.

Sovjetunionen var en sammenslutning af erklærede socialistiske republikker, som eksisterede mellem 1922 og 1991. Under den Kolde Krig udgjorde unionen en modvægt til kapitalismen.

Skilt ved indgangen til Tiraspol's Botaniske Have.

Mellem fodgængere og caféer i Tiraspol's hovedgade viser Lenin sig, som om intet var hændt. De velkendte konturer: skægget, den dominerende pande. Så dukker den første mand i rummet op. Jurij Gagarin var hele Sovjetunionens stolthed. Han kigger ned fra sin sokkel og hen ad den fine allé, der er opkaldt efter ham. Bedene er velpassede. Det nederste af træstammerne i de små parker og kantstenene er kalkede hvide, så Transnistriens hovedstad mange steder fremstår som en sovjetisk mønsterby. Gagarin afløses af Sergej Kirov, som opholder sig i noget

Landet udgør et ikke-sted mellem øst og vest, fortid og nutid, himmel og helvede, kommunisme og kapitalisme.

mere ydmyge omgivelser. Han var ellers en af Kommunistpartiets mest magtfulde medlemmer, indtil han blev myrdet i 1934. Mange fabriksområder har ligget stille hen siden nedgangen i 1990'erne, der fulgte i kølvandet på Sovjetunionens afvikling – en tid, hvor udbredt fattigdom og arbejdsløshed satte ind. I et sådant hensygnende industrikvarter har Kirov nu sin gang.

Overalt i Transnistrien konfronteres den besøgende med fremtrædende kommunister fra den sovjetiske æra. Deres granit- og marmoransigter er ligeså idylliserede, ligeså rene, ligeså stolte, som var det 1975, og det sovjetiske imperium med generalsekretær Leonid Bresjnev i spidsen var på

højden af sin magt og stadig udgjorde en modvægt til kapitalismen.

Hammer og segl

I Transnistrien respekterer de deres nyere historie – arven efter Sovjetunionen – og formår at modstå det idelogiske pres om at ødelægge denne epokes statuer, monumenter og bygningsværker, som trådte ind overalt i Østeuropa, da de politiske vinde vendte efter Berlinmurens fald i 1989. Dermed er Transnistrien det land, som er længst fremme med at sikre denne – stort set alle